

ת"פ 44897/11/17 - מדינת ישראל נגד דביר יגודה, מאיר אטינגר, בן ציון אפרסמון

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 44897-11-17 מדינת ישראל נ' יגודה ואח'

בפני כב' השופטת הבכירה ניצה מימון שעשוע
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. דביר יגודה

2. מאיר אטינגר

3. בן ציון אפרסמון

הנאשמים

גזר דין

הנאשמים הורשעו על פי הודאתם בעבירת איומים בצוותא, במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן.

בהתאם לכתב האישום המתוקן, בלאל עיד, תושב הכפר בורין, הוא בעלים של בית בכפר. מוניר קאדוס הוא מכר קרוב של בלאל. ביום 8.12.14 הגיעו בלאל ומוניר לבית יחד עם אחרים (להלן: **הפלסטינים**), ושהו שם. לפתע הגיעו הנאשמים ממעלה גבעה סמוכה וירדו לכיוונם של הפלסטינים, כאשר נאשם 1 אוחז בקלע דוד, והנאשמים 2-3 אוחזים באבנים. עם התקרבתם למרחק של כמה עשרות מטרים מהפלסטינים, הסתירו הנאשמים 1 ו-2 את פניהם, למעט העיניים, באמצעות פריטי לבוש. נאשם 1 נטל מספר אבנים מהקרקע, הרכיבן על הקלע בו אחז, ויידה אותן בעוצמה ובמהירות רבה לעבר הפלסטינים והבית, בזו אחר זו, כאשר נאשמים 2-3 עומדים לצידו ומתבוננים. בהמשך לכך הגיעו למקום כוחות בטחון והאירוע הסתיים.

במעשיהם המתוארים לעיל איימו הנאשמים בהתנהגות בצוותא על הפלסטינים בפגיעה שלא כדין בגופם ובנכסיהם, בכוונה להפחידם או להקניטם.

לעניין העונש לא היה הסדר. הוסכם כי הצדדים יוכלו להציג את סרטון האירוע ותמליל מתורגם של הסרטון.

ניתנו תסקירי שירות המבחן לגבי הנאשמים 1 ו-3. לבקשת הנאשם 1, ובהתאם להחלטת בית המשפט, התייחס התסקיר בעניינו גם לאפשרות ביטול ההרשעה.

הנאשם 1

לנאשם 1 אין עבר פלילי.

הנאשם בן 26 שנים, נשוי ואב לשלושה ילדים קטנים המתגורר עם משפחתו בקריית ארבע. לומד בישיבה ועובד יום בשבוע במסגרת תנועת נחלה. לומד לתואר ראשון בחינוך.

תאר כי מוצאו ממשפחה נורמטיבית. חונך מילדות לאהבת הארץ. החל בכיתה ט' עבר ללמוד בישיבה תיכונית בקרני שומרון והחל להיות פעיל אידאולוגית למען ארץ ישראל השלמה. חש תמיכה בשתיקה של אביו לפעילותו זו בעוד שאמו התנגדה. לאחר סיום לימודיו התיכוניים עבר ללמוד בישיבה גבוהה בשבי שומרון, במסגרת פעילות המאחזים, ושם הכיר את אשתו. נישאו בגיל 19. לאחר נישואיו עבר ללמוד בישיבה ביצהר והתגורר עם אשתו ב"גבעת רון". אחרי שנה עברו לקריית ארבע והוא החל ללמוד בישיבת ניר בישוב. לומד שם ארבע שנים. במקביל עובד יום בשבוע בתנועת נחלה העוסקת בקניית קרקעות וחיבור בני נוער לאהבת הארץ. מתנדב בתפקידי הסברה לנוער. כן לומד במכללת "אורות ישראל" לתואר ראשון בחינוך ותעודת הוראה בהתמחות בהיסטוריה של עם ישראל ותלמוד.

לגבי גיוס לצה"ל מסר כי בשל לימודיו ביקש לדחות את הגיוס והוא עדיין בתקופות דחיה מתמשכות.

הנאשם נטל אחריות לביצוע העבירה ומסר כי בוצעה בתקופה בה היה בן 20 והתגורר עם אשתו ב"גבעת רון" בשכונת קרוואנים. בסמוך לשכונה היה מבנה נטוש שהתושבים הפלסטינים מהכפר הסמוך הגיעו אליו. כל פעם שהגיעו, היו מספר אנשים מהמאחז יורדים לכיוונם וזורקים אבנים לצורך הרתעה ושמירה על בטחון המאחז. הנאשם ציין כי נעצר רק שנתיים אחרי האירוע. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מבין את חומרת מעשיו ומביע חרטה על מעורבותו באירוע. ציין כי כיום מבין שעליו לפעול בדרכים חוקיות של השפעה על דעת הקהל והממשלה, ולא בדרכי אלימות מול האוכלוסיה הפלסטינאית. עם זאת התרשם שירות המבחן מקושי להביע אמפתיה למתלוננים. שירות המבחן העריך כי העבירה בוצעה על רקע צידוק אידאולוגי ששימש כרציונליזציה להתנהגותו האלימה, ויתכן כי ברקע היה צורך בתחושת שייכות לאנשי המאחז וגיבוש זהות חברתית על רקע קשיים שחווה בנעוריו בפנימיה.

כגורמי סיכון להישנות התנהגות עבריינית, ציין שירות המבחן את המניע האידאולוגי השריר וקיים, ואת התרשמותו כי הנאשם טרם השלים את תהליך הגיבוש העצמי שלו.

עם זאת, התרשם שירות המבחן מגורמי סיכוי ממשיים לשיקום ולהימנעות מעבריינות. להתרשמותו יש לנאשם כוחות חיוביים והוא עבר תהליך הבשלה מסוים, מביע רצון לנהל אורח חיים נורמטיבי כאב לילדים, עוסק ברכישת מקצוע ויש לו תמיכה משפחתית משמעותית.

לסיכום, העריך שירות המבחן את הסיכון להישנות עבירת אלימות כנמוך.

לענין ההרשעה, ציין שירות המבחן כשיקול להותרת ההרשעה על כנה את חומרת העבירה וביצועה בצוותא, ומנגד, כשיקולים לאי הרשעה, את קבלת האחריות, גילו הצעיר בעת ביצוע העבירה, הפגיעה בדימוי העצמי שחווה עקב ההרשעה, החשיבות בגיבוש תפיסה עצמית נורמטיבית, וכדי לא לחסום אפשרויות תעסוקה עתידיות בתחום החינוך וההוראה.

במאזן השיקולים, הומלץ על ביטול ההרשעה והטלת עונש חינוכי של של"צ בהיקף 250 שעות, התחייבות ופיצוי למתלוננים.

הנאשם הציג אישור לימודים ממכללת אורות ישראל לחינוך (רחובות) במסלול ארבע שנתי.

נאשם 2

הנאשם 2 הינו בן 28 שנים. נשוי למורה ואב ל-3 ילדים. סטודנט לתעשייה וניהול ועובד כחקירן.

לחובתו ארבע הרשעות קודמות בעבירות מהשנים 2009-2012 שהמכנה המשותף שלהן הוא התעמתות עם אנשי כוחות הבטחון באזור יו"ש והפרת הוראות החלות באזור. באחד האירועים הכלולים בהרשעתו האחרונה, השתתף הנאשם בהתפרעות במהלכה נזרקו אבנים לעבר תושב ערבי של אזור יו"ש והמחפרון השייך לו, מבלי שנגרם נזק. הרשעתו זו היתה מפברואר 2015 בגין חמש עבירות הכוללות כניסה לשטח סגור, התפרעות והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, בגינת נדון למע"ת והתחייבות. הרשעתו הקודמת היתה משנת 2014 בעבירות הפרעת שוטר והפרת הוראה חוקית (יציאה ממעצר בית) משנת 2012, בגינת נדון למע"ת ושל"צ. בשנת 2013 נשפט על צבר עבירות שביניהן קשירת קשר לביצוע עוון, השגת ידיעות צבאיות, התנהגות פרועה במקום ציבורי, השתתפות בהתקהלות אסורה והפרעת שוטר, ונדון ל-7 חודשי מאסר בפועל.

נאשם 3

בתסקיר שנתקבל בעניינו נמסר כי הנאשם בן 32, נשוי ואב ל-6 ילדים קטנים, עובד כמנהל צוות בחברת בניה ומתגורר בישוב הר ברכה. ברקע חינוכו - לימוד של 12 שנים עם תעודת בגרות חלקית. נשר מהמסגרת החינוכית בגיל 17 ועבר להתגורר בחווה חקלאית, כשבהמשך השלים חלק ממבחני הבגרות בלימודים אקסטרניים. התייצב לגיוס אך שוחרר על רקע אי התאמה. לאחר הפטור מגיוס עבד בעבודות מזדמנות בחקלאות ובניה. כיום לומד תואר ראשון בהסטוריה ומזרח תיכון באוניברסיטה הפתוחה ועובד כמנהל צוות בחברת בניה. מעסיקו הביע שביעות רצון מתפקודו כעובד ישר ומסור, חרוץ ובעל יחסי אנוש טובים. הנאשם גדל במשפחה נורמטיבית אשר בשנים האחרונות עוברת משבר עקב מחלות האם והאח הצעיר. הקשרים המשפחתיים תוארו כתקינים. נישא לאשתו לפני עשר שנים ומתאר מערכת יחסים טובה ותומכת, וכך גם ביחס לילדיו.

הנאשם תאר כי בתקופה שקדמה לאירוע בנה בית בהר ברכה והתגורר בו עם אשתו ההרה, אך בתקופת הקפאת הבניה ביו"ש נאלץ לפנות את הבית, אשר נהרס בהמשך. הנאשם תאר כי הפינוי וההריסה היו אירועים משבריים מבחינתו אשר השפיעו על מצבו הרגשי ועמדו ברקע מעורבותו הפלילית הקודמת.

לנאשם שתי הרשעות קודמות מהשנים 2014 ו-2019 בעבירות אלימות כלפי שוטרים, אימים והתנגדות למעצר, ובשנת 2014 ריצה ששה חודשי מאסר בעבודו שירות. אין לו תיקים פתוחים נוספים.

ביחס לעבירה נושא כתב האישום דנן, מסר הנאשם כי בוצעה על רקע תחושת פחד ושליחות אידאולוגית. מטרת הפעולה שלו ושל הנאשמים האחרים היתה להרתיע את הפלסטינאים מלהתקרב להר ברכה, מקום מגוריהם, עקב

החיכוכים התכופים בין האוכלוסיות באזור. הנאשם הביע חרטה על מעשיו והביע אמפתיה למתלוננים. ציין כי עקב גילו הצעיר בעת ביצוע העבירה (26), התקשה בהתייחסות ביקורתית להתנהגותו והשלכותיה וכיום הוא מגנה התנהגות מעין זו. צסר כי שינה עמדותיו גם לגבי גורמי האכיפה ורשויות החוק, שנטה לייחס להם כוונות שליליות, ומבין כי התנהלותו בחיכוכים עם השוטרים היתה בעייתית ושגויה. אינו מקיים קשרים עם גורמים שוליים באזור מגוריו.

שירות המבחן התרשם כי מעורבותו באירוע נבעה מהשלכות רגשיות ארוכות טווח של הריסת ביתו, ותפיסה משותפת לו ולבני ישובו כי אוכפי החוק מתנכלים להם, דבר שהוביל לרצון להתמודד באופן עצמאי עם גורמים שנתפסו על ידם כמאיימים. ההתרשמות היא כי כיום מסתייג הנאשם מעמדות אנטי ממסדיות אלה ומבטא את עמדותיו בדרכים לגיטימיות. להתרשמות שירות המבחן, הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצד הנאשם כיום הוא נמוך, ומידת החומרה הצפויה ממעשיו היא בינונית.

שירות המבחן התרשם כי אין לנאשם כיום צרכים טיפוליים ועל כן אין מקום להעמידו בצו מבחן. לאור חלוף הזמן, ההתבגרות והתובנה שמגלה הנאשם כיום ותפקודו התעסוקתי והמשפחתי התקין, ממליץ שירות המבחן על ענישה בדרך של של"צ כעונש חינוכי של סיוע לאוכלוסיה נזקקת הומלץ על 200 שעות של"צ במועצה אזורית שומרון בתפקידי חונכות, חוגים ואחזקה ביישוב. בנוסף, קנס ופיצוי למתלוננים.

הטיעונים לעונש

התביעה טענה כי מתחם הענישה בעניינו של הנאשם 1 נע בין 6 חודשי מאסר בעבודות שירות ל-12 חודשי מאסר בפועל, ובעניינם של הנאשמים 2-3 הוא 4 חודשי מאסר בעבודות שירות עד 10 חודשי מאסר בפועל. צוין כי בתיקים בהם מידי האבנים היו פלסטינאים שנדונו בבתי משפט צבאיים (עד"י (איו"ש) ת' 2425/16, (שומרון) 4181/16), נקבע מתחם גבוה אף יותר, של 6 עד 18 חודשי מאסר, מאחר ששם היה מדובר בהפגנה המונית.

נטען כי הערכים הנפגעים הם בטחונם האישי של המתלוננים וזכותם לעשות שימוש בקניינם, ומדובר בפגיעה ברף הגבוה. נטען כי התכנון המוקדם של ההגעה בצוואת, ההצטיידות בקלע ובאבנים והסתרת הפנים בחלקי לבוש כדי למנוע זיהוי, מהווים נסיבות לחומרה. נטען כי פוטנציאל הנזק מידי אבנים בקלע הוא גבוה. נטען כי לא היתה כל פרובוקציה מצד המתלוננים ששהו בבית השייך לאחד מהם, ואילו הנאשמים נקטו השתלטות בריונית על סביבת הבית ללא הצדקה כלשהי. נטען כי האירוע הסתיים רק עם הגעת הכוחות הבטחון והנאשמים לא חדלו מיוזמתם. נטען כי בענישה על עבירות מסוג זה יש משקל להרתעת היחיד והרבים מהציבור שהנאשמים משתייכים אליו.

נטען כי חלקו של הנאשם 1 הינו מרכזי וגדול מיתר הנאשמים, אך מבחינת הנסיבות האישיות יש לו נתונים מקלים רבים יותר, ולכן הנתונים מתאזנים.

נטען כי חלקו המרכזי של הנאשם 1 בעבירה והאינטרס הציבורי בהוקעת עבירות אלימות על רקע לאומני, אינם מאפשרים ביטול ההרשעה. נטען כי הנאשם נמצא בשנה הראשונה של לימודי החינוך, ועדיין לא ברור אם ישלים אותם ואיזו עבודה יחפש ומצא, ועל כן הוא רחוק מלהוכיח פגיעה תעסוקתית קונקרטיית. התביעה הפנתה לרע"פ 3589/14

לוזון ורע"פ 3195/19 אגוזי.

נטען כי לנאשם 2 יש עבר פלילי מכביד הכולל ארבע הרשעות בעבירות דומות, חלקן בצבר עבירות, לרבות אירוע של השלכת אבנים על פלסטיני ועל רכבו. בגין אחת מהן נדון ל-7 חודשי מאסר בפועל.

נטען כי לנאשם 3 יש עבר פלילי, שתי הרשעות קודמות בעבירות רלוונטיות - הרשעה בתקיפת שוטר, העלבת עובד ציבור ושימוש בכח או באיומים כדי למנוע מעצר, משנת 2010, בגין נדון בשנת 2014 ל-6 חודשי עבודות שירות; והרשעה בתקיפת שוטר בעבירה משנת 2008 בגינה נדון ב-2019 למע"ת וקנס.

לסיכום ביקשה התביעה לגזור על הנאשמים מאסר בעבודות שירות לתקופה של 8 חודשים, מע"ת וקנס וכן פיצוי למתלוננים.

ב"כ הנאשמים ציינו את חלוף הזמן הרב של כשש שנים מאז ביצוע העבירה, כשיקול משמעותי לקולא.

ב"כ הנאשם 1 טענה כי בעת ביצוע העבירה היה הנאשם בן 20, בגדר בגיר צעיר. הנאשם נעדר עבר פלילי ולא נפתחו נגדו מאז תיקים נוספים. נטען כי יש פער משמעותי בין המעשים האלימים שנדונו בגזרי הדין שהציגה המאשימה, לבין האירוע נשוא כתב האישום שלא היה בו פוטנציאל ממשי של גרימת נזק או פגיעה בגוף. נטען כי הנאשם לקח אחריות מלאה, שיתף פעולה עם שירות המבחן וניכר מהתסקיר כי התמתן, שינה דרכו ובחר באורח חיים נורמטיבי של עבודה ומשפחה, ואף מייעד את עצמו לעסוק בחינוך. נטען כי לאור כברת הדרך השיקומית הארוכה שעשה הנאשם בכוחות עצמו, ללא כל הסתבכות נוספת, ולאור המסר החינוכי שיש להעביר לאנשים דוגמתו, יש להושיט לו יד תומכת ולקבל את המלצת שירות המבחן, לבטל את ההרשעה ולהטיל של"צ ופיצוי. לעניין ההרשעה נטען כי הנאשם לומד במסלול הוראה ובידוע כי לא ניתן לעבוד כמורה אם יש הרשעה בפלילים, ובכך תהיה פגיעה קונקרטית בעתידו התעסוקתי.

ב"כ הנאשם 1 הציגה פסיקה לגבי מקרים של ביטול הרשעה בשל פגיעה קונקרטית בתעסוקה (ת"פ 55883-02-13 - איומים ותקיפת שוטר; ע"פ 13540-01-18 - תקיפה חבלנית; ת"פ 9334-02-17 - תקיפה חבלנית של בן זוג; ת"פ 830-01-17 - תגרה, ת"פ 49225-12-17 - חבלה במזיד ברכב על רקע לאומני).

ב"כ הנאשם 2 טען כי בעת ביצוע העבירה היה הנאשם בן 22, תקופה בה היה מעורב בעבירות הפרת סדר ביו"ש, אך מאז התבגר ושינה את דרכו. נטען כי חלוף הזמן הרב מאז ביצוע העבירה ועד היום, לרבות השיהוי של שלוש שנים עד הגשת כתב האישום, הוא השיקול המרכזי שצריך להנחות את הענישה. הסניגור ציין כי בחמש וחצי השנים שחלפו מאז האירוע לא נפתחו לנאשם תיקים נוספים.

לעניין מתחם הענישה, הפנה הסניגור להרשעתו האחרונה של הנאשם, בה נדון בין היתר על עבירה של השלכת אבנים לעבר פלסטיני וכלי רכבו, ללא שנגרמו פגיעה או נזק, ונדון למע"ת בלבד, כאשר לתיק זה צורפו תיקים אחדים נוספים

בעבירות הפרת הסדר ונגד שוטרים. הוא הדגיש כי עולה מהסרטון שהפלסטינים לא חששו, צילמו את המתרחש כשהמצלמה מוחזקת ביד יציבה ללא נסיון לברוח או להסתתר בתוך הבית, והוטרדו רק מאפשרות של פגיעה ברכב חונה. נטען כי יש פער גדול בין הפסיקה שהוגשה ע"י המאשימה העוסקת בהתפרעויות של עשרות אנשים וביידוי אבנים לעבר כוחות הבטחון, לבין המקרה דנן, קל וחומר לגבי הנאשם 2 שלא ביצע כל פעולה פיזית בעצמו אלא רק נכח במקום עם הנאשם 1. נטען כי המתחם הראוי הוא בין מע"ת לבין מאסר קצר של מס' חודשים, וכי יש למקם את הנאשם בתחתית המתחם לנוכח ההודאה, חלוף הזמן ושינוי הדרך.

ב"כ הנאשם 3 טען כי מדובר בנאשם נשוי ואב ל-5 ילדים, שעובד ולומד באוניברסיטה הפתוחה. נטען כי עברו כולל שתי עבירות נגד הסדר הציבורי מהשנים 2008 ו-2014, כלומר העבירה נשוא האישום היתה הסתבכותו הפלילית האחרונה. לפיכך גם ללא תסקיר נראית בבירור מגמה של שינוי דרך ושיקום, תוך זניחת פעילות אידאולוגית המנוגדת לחוק. נטען כי אין כל ראיה לכך שהאבנים נועדו לפגוע באדם או ברכוש, אלא רק ליצור איום או הרתעה, ועל כן תוקן בהמלצת בית המשפט סעיף האישום. נטען כי הנאשם 3 היה פסיבי לחלוטין במהלך האירוע וחוץ מלהחזיק אבן בידו, כשהוא במרחק עשרות מטרים מהמתלוננים, לא עשה פעולה מאיימת כלשהי. נטען כי יש פער גדול בחומרת העבירות של השלכת אבנים לעבר כוחות הבטחון בהתפרעויות המוניות, לבין אירוע זה שהינו הפגנתי בלבד וללא סכנת פגיעה. נטען כי גם אם הרקע הוא אידאולוגי, מדובר בעבירת איומים ואת מתחם הענישה יש לגזור מסוג העבירה. הסניגור הפנה לפסיקה בעבירות איומים בה נדונו הנאשמים ללא הרשעה או למע"ת ושל"צ. לפיכך התבקש בית המשפט לגזור במקרה דנן עונש צופה פני עתיד.

דין

בבחינת מתחם הענישה הראוי לעבירה, יש להבהיר כי הגם שמדובר בעבירת איומים בהתנהגות ולא בעבירת אלימות, ואף לא נגרמו נזקי רכוש, פן החומרה שבעבירה הוא הבריונות האידאולוגית שהובילה את הנאשמים להטיל בצוותא חדא מורא על תושבי האזור הפלסטינים שעשו שימוש תמים ויומיומי בביתם-קניינם, ללא כל פרובוקציה כלפי הנאשמים או בני יישובם. בריונות זו מלבה רגשות שנאה ונקם ומובילה למעשי איבה מהצד השני, וחוזר חלילה ככדור שלג הרסני, ובכך מסוכנותה וחומרתה הרבות.

אמנם, עולה מהסרטון ומהתמליל כי המרחק בין הנאשמים לבין הפלסטינים היה של עשרות מטרים, כך שלמרות העוצמה בה יודו האבנים על ידי הנאשם 1, לא היה חשש לפגיעה בגוף או בנפש חלילה, והחשש היחיד שהביעו המתלוננים הוא לגרימת נזק לכלי רכב שחנו באזור. ברם, אין בכך כדי לגרוע מהאימה שהטיל המעשה על המאוימים, שחששו מהסלמת המעשים ומיהרו להזעיק את כוחות הבטחון.

לאחר שעיינתי בפסיקה שהוצגה ע"י הצדדים, תוך ההתאמות הנדרשות לנסיבות האירוע מבחינת רף הסיכון שיצר האיום, אני קובעת כי מתחם הענישה בעניינו של הנאשם 1, שהיה הדומיננטי והפעיל באירוע, נע בין מאסר בעבודות שירות לתקופה של 4 חודשים, לבין מאסר בפועל של 10 חודשים. לגבי הנאשמים 2-3, ששימשו כמסייעים בעצם נוכחותם אך ללא נטילת חלק אקטיבי כלשהו ביידוי האבנים, המתחם נע בין מאסר של חודשיים בעבודות שירות לבין 5 חודשי מאסר, ועונשים נלווים.

לעניין ההרשעה, לנוכח האינטרס הציבורי המובהק בגינו בריונות "אידאולוגית" הרת אסון מעין זו וביעורה, אני קובעת כי האינטרס הציבורי שולל ביטל ההרשעה של הנאשם 1, בפרט לנוכח חלקו המוביל והאקטיבי באירוע. בנוסף, לא הוכחה פגיעה קונקרטית בתעסוקתו העתידית הפוטנציאלית, והחשש המועלה הוא תאורטי. לפיכך תעמוד ההרשעה על כנה.

יחד עם זאת, אני יכולה להתעלם מחלוק הזמן הרב בין האירוע להגשת כתב האישום ומועד גזר הדין, שבמהלכו עשו הנאשמים, שהיו צעירים בשנות העשרים לחייהם כברת דרך שיקומית ארוכה, השתלבו בלימודים ועבודה, הקימו משפחות ולא נפתחו נגדם תיקים נוספים בעבירות כלפי האוכלוסיה הפלסטינית באזור מגוריהם או נגד כוחות הבטחון. שירות המבחן התרשם כי המסוכנות הנשקפת מהנאשמים 1 ו-3 כיום היא נמוכה, והמליץ להטיל עליהם ענישה חינוכית ותרומית לחברה של של"צ, בצד קנסות ופיצוי למתלוננים. גם לגבי הנאשם 2, חלוף הזמן מאז הסתבכותו הפלילית האחרונה, הקמת המשפחה והשתלבות בלימודים ועבודה סדירים מדברים בעד עצמם.

אני סבורה כי נוכח חלוף הזמן הרב, ההתבגרות והתובנה ביחס לפסול שבהתנהגותם, נטילת האחריות והבעת החרטה, יש מקום לסטות לקולא ממתחם הענישה משיקולי שיקום.

לעניין מידרג הענישה בין הנאשמים, הרי שהנאשם 1 היה העבריין הדומיננטי בביצוע המעשה, אך מנגד עברו נקי. הנאשמים 2-3 דומים מבחינת חלקם במעשה, אך עברו של הנאשם 2 מכביד יותר.

אני מקבלת את המלצת שירות המבחן להטלת של"צ, בצד מע"ת, קנס ופיצוי למתלוננים.

סוף דבר, אני גוזרת על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1

של"צ בהיקף של 250 שעות במסגרת שיקבע שירות המבחן.

6 חודשי מע"ת למשך שלוש שנים שלא יעבור עבירה בה הורשע או כל עבירת אלימות.

קנס בסך 3,000 ש"ח או חודש מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד יום 1.8.20.

פיצוי למתלוננים בסך 3,000 ש"ח. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד יום 1.8.20.

נאשם 2

של"צ בהיקף של 150 שעות במסגרת שיקבע שירות המבחן.

3 חודשי מע"ת למשך שלוש שנים שלא יעבור עבירה בה הורשע או כל עבירת אלימות.

קנס בסך 2,000 ש"ח או חודש מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד יום 1.8.20.

פיצוי למתלוננים בסך 2,000 ש"ח. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד יום 1.8.20.

נאשם 3

של"צ בהיקף של 150 שעות במסגרת שיקבע שירות המבחן.

3 חודשי מע"ת למשך שלוש שנים שלא יעבור עבירה בה הורשע או כל עבירת אלימות.

קנס בסך 1,000 ש"ח או חודש מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד יום 1.8.20.

פיצוי למתלוננים בסך 1,000 ש"ח. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד יום 1.8.20.

הודעה זכות הערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ט סיוון תש"פ, 21 יוני 2020, בהעדר הצדדים.